

Arrest

nr. 185 503 van 18 april 2017
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

de Gemeente HOEGAARDEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester
en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Hoegaarden van 29 november 2016 *“waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfkaart als familielid van een Burger van de Unie te geven”* (rolnummer X) en *“waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt”* (rolnummer X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2016 met refertenummer X en X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 13 juni 2012 neemt de verwerende partij inzake genoemde aanvraag van 21 december 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 april 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 13 juni 2012 inzake de aanvraag van 14 december 2011 bij arrest nr. 165 250.

Op 12 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij door de gemeente Hoegaarden een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing meldt dat deze wordt genomen naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 16 juli 2012. Er bevindt zich geen aanvraag van 16 juli 2012 in het administratief dossier.

Op 17 juni 2016 werd de beslissing van 12 mei 2016, waartegen de verzoekende partij ondertussen een beroep had ingediend bij de Raad, ingetrokken. Uit het e-mailverkeer tussen de verwerende partij en de gemeente Hoegaarden blijkt dat deze beslissing onterecht en per vergissing werd genomen en dat het geen beslissing ingevolge een nieuwe aanvraag tot verblijf betreft.

Op 7 november 2016 richt de raadsman van de verzoekende partij een schrijven aan de burgemeester van Hoegaarden getiteld "*Aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf – artikel 40ter VW*", waarin wordt aangegeven dat de verzoekende partij op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet recht heeft op verblijf in hoedanigheid van descendent van de heer D.A., partner van de moeder van de verzoekende partij, en waarin erop wordt gewezen dat de verzoekende partij reeds recht heeft op een F-kaart op grond van een vorige aanvraag gezinshereniging.

Op 29 november 2016 richt de gemeente Hoegaarden volgende e-mail aan de raadsman van de verzoekende partij:

"Ik heb de documenten goed ontvangen.

Wij kunnen geen F kaart afleveren.

Wat de gezinshereniging betreft met de moeder (brief van 7 november) gaat niet daar zij ook een verlies van verblijfsrecht gekregen heeft"

2. Rechtspleging

2.1. In casu werden zowel de gemeente Hoegaarden als de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opgeroepen als verwerende partij, terwijl de bestreden beslissingen zoals omschreven door de verzoekende partij uitgaan van de gemeente Hoegaarden en de (gemachtigde van de) staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen betrokken partij is inzake.

De Raad acht het dan ook passend de staatssecretaris voor Asiel en Migratie buiten de zaak te stellen. Ter terechtzitting geeft de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aan dat zij buiten de zaak wenst te worden gesteld. De verzoekende partij gaat hiermee akkoord.

2.2. De voorzitter merkt op dat bij fax van 20 maart 2017 de advocaat van verzoekende partij een zittingsnota met stukken overmaakt. De voorzitter merkt op dat het procedurereglement van de Raad niet toestaat een zittingsnota neer te leggen noch bijkomende stukken die gekend waren op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift of binnen de termijn die de wet toestaat een synthesememorandum neer te leggen. De advocaat van de verzoekende partij wil de zittingsnota voorlezen en dat de griffier akteert. De voorzitter weigert dit en wijst op artikel 39/60 vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Het staat de advocaat weliswaar vrij te pleiten, doch het voorlezen van een nota om deze volledig te laten akteren heeft als doel de wettelijke bepalingen te omzeilen en te verkrijgen dat niet toegelaten procedurestukken worden opgenomen. Bovendien kan worden opgemerkt dat geen elementen worden aangehaald die niet ter gelegenheid van de verzoekschriften konden worden aangehaald en de verzoekende partij ook niet overging tot het overmaken van een syntheseseminarie.

De zittingsnota die bij fax van 20 maart 2017 aan de Raad werd overgemaakt, dient uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat het beroep om ontvankelijk te zijn dient gericht te zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (cf. J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 8 - 9).

In de mate dat het beroep is gericht tegen de "*beslissing waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie te geven*", dient erop te worden gewezen dat de afgifte van een F-kaart op zich geen rechtscheppende handeling is. De afgifte van een F-kaart vormt enkel de vaststelling dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet worden opgelegd, maar is op zich geen rechtscheppende handeling doch slechts een materiële. Immers, aangezien het verblijfsrecht van een familielid van een Belg een declaratief karakter heeft, wordt de betrokkene geacht dit verblijfsrecht te hebben genoten vanaf het moment van de aanvraag.

In casu blijkt overigens uit het verzoekschrift en de relevante feiten van het administratief dossier dat de verzoekende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat zij reeds een verblijfsrecht in functie van haar Belgische stiefvader heeft of diende te hebben bekomen, nu er, in tegenstelling tot wat zij beweert, wel degelijk binnen de termijn van 6 maanden een beslissing werd genomen inzake haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden van 21 december 2011.

Uit het administratief dossier blijkt dat, zoals reeds werd weergegeven onder de feiten vermeld onder punt 1, de verzoekende partij op 21 december 2011 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 13 juni 2012 neemt de verwerende partij inzake genoemde aanvraag van 21 december 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 april 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 13 juni 2012 inzake de aanvraag van 14 december 2011 bij arrest nr. 165 250.

Op 12 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij door de gemeente Hoegaarden een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing meldt dat deze wordt genomen naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 16 juli 2012. Een dergelijke aanvraag bevindt zich niet in het administratief dossier.

Op 17 juni 2016 werd de beslissing van 12 mei 2016, waartegen de verzoekende partij ondertussen een beroep had ingediend bij de Raad, ingetrokken. Uit het e-mailverkeer tussen de verwerende partij en de gemeente Hoegaarden blijkt dat deze beslissing onterecht en per vergissing werd genomen en dat het geen beslissing ingevolge een nieuwe aanvraag tot verblijf betreft.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij ten gevolge van het niet-bestaan van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie

maanden recht heeft op een verblijf op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Immers werd de aanvraag van 21 december 2011 definitief afgesloten met de verwerping van het beroep tegen de beslissing van 13 juni 2012. Deze beslissing is dientengevolge definitief geworden. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat een andere aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden werd ingediend. De verwerende partij bevestigt zelf dat de beslissing van 12 mei 2016 per vergissing werd genomen en niet het gevolg was van een nieuwe aanvraag, hetgeen bovendien strookt met de intrekkingbeslissing van 17 juni 2016 waarmee de foutief genomen beslissing van 12 mei 2016 uit het rechtsverkeer verdwijnt. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat niet tijdig een beslissing werd genomen inzake de aanvraag van 21 december 2011, gelet op de weigeringsbeslissing van 13 juni 2012.

In casu wordt in de e-mail van 29 november 2016 van de gemeente Hoegaarden aan de raadsman van de verzoekende partij verstuurd naar aanleiding van het schrijven van de raadsman van 7 november 2016 - waarin onder meer wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij ingevolge een eerdere aanvraag reeds recht heeft op een verblijfskaart - louter meegedeeld dat haar geen F-kaart kan worden afgeleverd. Een dergelijk schrijven van de gemeente heeft niet tot doel rechtsgevolgen te doen ontstaan of te verhinderen dat deze ontstaan en is dan ook geen voor vernietiging vatbare beslissing.

Gelet op het voorgaande is het beroep in casu onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de *“beslissing waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie te geven”*.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing *“waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt”* (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een enig middel gericht tegen genoemde bestreden beslissing voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Zij betoogt:

“Artikelen 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat de stiefzoon van een Belg, die aan bepaalde voorwaarden voldoet, recht heeft op verblijf en de erkenning van dit recht mag vragen.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 08.10.1981 is bedoeld om de modaliteiten van deze erkenning te voorzien.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheden om de individuele beslissingen op formele en materiele vlak te motiveren.

De motivering moet afdoende, passend, verifieerbaar, aanvaardbaar en relevant zijn. De Raad van State al duidelijk heeft gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

(...)

1st onderdeel : de verwerende partij is schuldig aan een gebrek aan zorgvuldigheid en aan een kennelijke appreciatiefout daar de aanvraag tot erkenning van verblijf was niet gebaseerd op het verblijf van de moeder van de verzoekende partij, maar op de hoedanigheid van burger van de Unie van Meneer A. (...), zijn stiefvader (artikel 40ter §2 eerste lid, 1°, zie aanvraag in bijlage);

2de onderdeel : de bestreden beslissing is niet op een passende manier gemotiveerd, daar het feit dat verzoekers' moeder "ook een verlies van verblijfsrecht gekregen heeft" niet relevant is voor de aanvraag

die gebaseerd is op de verwantschap met Meneer A. (...), wat een schending uitmaakt van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 alsook van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

(...)

Procedurele opmerkingen

Een dergelijke aanvraag kan persoonlijk ingediend worden, of via brief (CCE nr 165 386 van 07.04.2016; CE nr 173 514 van 13.07.2007; CE nr 236.250 van 25.10.2016). De volmacht van aanvragers' raadsman wordt op een afdoende manier aangetoond door de verschafte informatie en documenten, en door de andere juridictionele en administratieve stappen die door de raadsman voor hem genomen werden, en kan u bovendien bevestigd worden door de betrokkene indien u dit zou wensen (J.P. Gand, 23.12.1998, T.G.R., 1999, p. 97; Civ. Namur, 27.09.2006, F.J.F., 2007, p. 571 ; CE nr 236.250 van 25.10.2016). De toekomstige stappen die mijn cliënt zal nemen vormen de bevestiging van huidige aanvraag.

Huidig aanvraag wordt ingediend, niettegenstaande het feit dat mijn cliënt al recht heeft op verblijf, daar er geen beslissing genomen werd binnen het termijn van 6 maanden na het indienen van zijn vorige aanvraag op basis van artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet (zie mijn vorige schrijven — aanmaning). Er werd hem tot nu toe geen F- kaart afgegeven en dit veroorzaakt hem een ernstig nadeel. Hij hoopt dat huidige aanvraag snel behandeld zal worden zodat hij in het bezit wordt gesteld van een verblijfstitel dat van zijn recht op verblijf in België zal getuigen ten aanzien van derden.

Het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 08 oktober 1981 voorziet dat de gemeentelijke administratie een bijlage 19ter uitschrijft ten gevolge van de indiening van een dergelijke aanvraag, en daarna laat overgaan tot een woonstcontrole. Indien deze controle positief is, is de vreemdeling gerechtigd om in het bezit gesteld te worden van een attest van immatriculatie en dient het dossier te worden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingen

(...)

De bestreden beslissing heeft duidelijk als gevolg dat verzoekers' aanvraag tot erkenning van zijn recht tot verblijf geweigerd wordt.

Het is een beslissing tot weigering van de erkenning tot verblijf, niettegenstaande het instrumentum en het layout{7A€ de rechtspraak hieromtrent: CCE, 2.04.2015, n° 142.682 ; CCE, 9.09.2015, n° 152.039 ; CCE 16.09.2015, n° 152.574 ; CCE, 25.09.2015, n° 153.305 ; CE, 17.03.1999, n° 79.313 ; CE, 23.03.2006, n° 156831; CCE, 26.10.2007, n° 3233).

(...)”

4.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen, hoewel hiertoe te zijn uitgenodigd per brief op 3 januari 2017.

4.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu betwist de verzoekende partij onder meer de formele motivering van de bestreden beslissing en merkt zij op dat blijkens het gestelde in de bestreden beslissing de gezinshereniging naar aanleiding van de door haar raadsman op 7 november 2016 bij volmacht ingediende aanvraag in functie van haar moeder wordt geweigerd omdat ook de moeder “verlies van verblijfsrecht gekregen heeft”, terwijl de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van haar stiefvader die Belg is. Zij stelt verder onder meer dat artikel 52 van het vreemdelingenbesluit voorziet dat de gemeente een bijlage 19ter aflevert naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging met een Belgisch stiefvader, en dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar recht op verblijf niet erkend wordt.

In zoverre de verwerende partij met het gestelde “Wat de gezinshereniging betreft met de moeder (brief van 7 november) gaat niet daar zij ook een verlies van verblijfsrecht gekregen heeft” bedoelde dat zij de aanvraag gezinshereniging met de stiefvader door de verzoekende partij ingediend op 7 november 2016 niet in overweging kan nemen, dient te worden opgemerkt dat het vreemdelingenbesluit voorschrijft dat een weigering tot inoverwegingname door de verwerende partij dient te gebeuren door middel van een bijlage 19quinquies.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het volgende voor:

“§1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

(...)

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(...)

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij noch een bijlage 19ter, noch een bijlage 19quinquies, noch een bijlage 20 heeft ontvangen, noch dat haar aanvraag door de gemeente werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Overigens blijkt uit interne communicatie tussen de gemeente en de Dienst Vreemdelingenzaken, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemeente na het versturen van de email van 29 november 2016 die de door de verzoekende partij bestreden beslissing omvat, namelijk op 12 december 2016, contact opnam met de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent het dossier van de verzoekende partij onder meer stellende dat “(...) *Op pag 4 heeft verzoeker een aanvraag ingediend tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie, met name Mr. A.D. (...) die gehuwd is met mevr. S.M. (...). Het parket heeft ons over het huwelijk een negatief advies gegeven dat wij volgden. Wij hebben het huwelijk niet geregistreerd. Er is ook geen bijlage 19 afgeleverd aan de gebroeders daar mevrouw S.M. (...) ook het verlies van verblijfsrecht heeft ontvangen. Gelieve mij advies te willen geven in deze complexe dossiers “WAT KAN EN WAT NIET KAN” zodat ik mij te woord kan staan bij hun advocaat.*” Hierop antwoordde de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 december 2016 onder meer “*De advocaat heeft blijkbaar beroep ingediend tegen jullie beslissing van 29.11.2016 waarin geweigerd wordt de F kaart af te geven (...) en een bijlage 19ter op te maken voor de aanvraag ingediend op 7.11.2016. Het lijkt ons dat jullie niet rechtstreeks met hem moeten communiceren maar dat jullie een verweernota kunnen opstellen (of laten opstellen door een advocaat) voor de RVV. (...) Wat betreft de*

nieuwe aanvraag van 7 november 2016. U kunt deze weigeren aan de hand van een bijlage 19quinquies waarop u motiveert dat de verwantschap als familielid van een EU burger niet bewezen is aangezien het huwelijk tussen de moeder en de Belg niet erkend werd, na negatief advies van het parket. (...)" Aldus blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door de gemeente gevraagd om instructies doch na het versturen van de email van 29 november 2016 die de door de verzoekende partij bestreden beslissing omvat, suggereert welke beslissing de gemeente dient te nemen aangaande de aanvraag gezinshereniging van 7 november 2016, die wel degelijk door de advocaat van de verzoekende partij per brief bij volmacht kon worden ingediend bij de gemeente nu de wet deze mogelijkheid niet uitsluit.

Aldus voert de verzoekende partij terecht aan dat zij uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom haar aanvraag gezinshereniging in functie van haar stiefvader niet gunstig wordt beantwoord. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in samenlezing met artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden van de bestreden beslissing, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing "*waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfkaart als familielid van een Burger van de Unie te geven*". Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing "*waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt*". Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemeente Hoegaarden van 29 november 2016 *“waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt”*, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing met betrekking tot de in artikel 2 genoemde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN